

I TJENESTE HOS NAZI.

Styret i stat og kommune ligger i dag i hendene på nazistene. Det herredømme de har over forvaltningen danner forutsetningen for deres makt. Derfor er alle nøkkelstillingene besatt med partifolk. De er ikke mange nok til å kunne unngå jössingeng. Som kontorister og arbeidere, ingeniører, brandmenn og ligningsfullmektiger kan vi brukes, ja endog som fagsjefer i etater som ikke grenser inn på politikken. Forutsetningen er at vi oppfører oss pent og at det ikke melder seg en frontkjemper som har lyst på jobben vår. Under disse forhold er det nødvendig at vi er klar over hva vårt standpunkt egentlig er.

Når vi er blitt i våre stillinger skyldes det hensynet til oss selv og hensynet til kommunen. For arbeidet i kommunen får vi den lønn som gir eksistensgrunnlaget både for oss selv og for kone og barn. Vi klamrer oss ikke til stillingen og vi tar heller risikoen på å bli avsatt enn vi utfører noe som er uforenlig med vår ære som gode nordmenn, men så lenge vi ikke blir stilt overfor slike problemer, blir vi i vår stilling og utfører vårt vanlige arbeid. Men selve grunnlaget for vår innstilling er ikke frykten for levebrødet. Vi hadde to veier å gå. Vi kunne ha stilt oss helt passive og nektet å ta noen del i forvaltning og forsyning, politi og arbeidsledelse. Det hadde ført til at tyskerne og deres håndlangere hadde måttet bygge opp Norge som en eneste konsentrasjonsleir. I begynnelsen hadde det voldt okkupasjonsmakten store vansker, men erfaringen fra Polen og Balkan har vist at de til en viss grad kan mestre slike situasjoner. Det er ikke nå tiden til å diskutere hva som ville ha vært riktig. Vi slår fast at den norske hjemmefront har valgt en annen linje. De norske bønder har øket sin matproduksjon, vedhogsten er forsert, industrien søker å holde den ikke krigsviktige produksjon oppe og det gamle administrasjonsapparat består, stort sett med de samme tjenestemenn. På kommunens kontorer og arbeidsplasser virker de samme lønnstakere som før, dels med ny sjef, dels med den gamle. Pliktfølelsen er dypt inngrodd i den og hver og en søker å gjøre sitt arbeid så godt de kan. Deres dypeste instinkter sier dem: Norge er vårt land, ikke nazistenes og ikke tyskernes. Det er oss som føler ansvar for at landets innbyggere får mat og hus, at forsynings- og rasjoneringsvirksomheten holdes oppe, at gamle og syke får pleie. Det er vårt land det går ut over hvis veier og bygninger forfaller, forvaltningen går i oppløsning og finansene kommer i kaos.

Det er de sunde og beste instinkter som får de offentlige lønnstakere til å reagere på denne måten, og vi ønsker ikke holdningen anderledes. Men dette er ikke nok til å vinne en krig. De forskjellige hensyn vil ofte krysse hverandre, og det oppstår interessekonflikter, der mange bra folk har hatt vanskelig for å gi sitt hjerte til det standpunkt hjemmefrontens ledelse har måttet ta, selv om de lojalt følger de paroler som blir gitt. Som eksempel på dette vil vi ta parolen om blokade av offentlige stillinger. Ingen skal søke stilling i offentlig tjeneste og ingen offentlig tjenestemann skal utføre arbeid for noen annen enn sin egen etat. Det er ikke så få som har vanskelig for å forsones seg med parolen. De peker på at den nå har virket så lenge at det er oppstått en følelig mangel på folk i mange etater. Ligningsvesenet får ikke foretatt de undersøkelser som er nødvendige, kontrollnemnda rekker ikke å slå ned på prismisbruk, vannverkets statistikk forfaller, herreskassereren rekker ikke å innfordre restanser, oppgjørskontoret arbeider så sent at folk som er kastet ut av sitt hus på grunn av tyskernes rekvireringer må vente månedvis på oppgjør. Man peker på at tyskerne og nazistene jo får de penger de trenger allikevel, og at det vil lette det lovlige styre etter krigen at riktig ligning er foretatt, at finansene er i orden og at det foreligger utarbeidede planer for den virksomhet som da må settes i gang. Disse folk har rett forsåvidt som vi er klar over at blokaden av offentlige stillinger fører med seg virkninger som ingen i og for seg ønsker. Men vi skal huske hvorledes stillingen var før blokaden ble innført. Avskjedigelser hørte til dagens orden. Bare i Aker kommune ble ca. 30 funksjonærer avsatt. Nazistene søkte systematisk å plukke ut alle som ikke ville danse etter deres pipe. Blokaden har ført til

at de måtte slutte med avskjedigelsene, for man kan ikke stadig avskjedige folk når man ikke får noen i stedet. Den indirekte virkning er ennå større. Lönnstakerne vet at nazistene bare i ytterste nödsfall tør gå til det skritt å avskjedige dem, derfor har de lettere for å si nei når de stilles under politisk press. Krav om oppgaver til arbeidsinnsats eller frammöte til politisk foredrag möter i dag et praktisk talt onstemmig avslag. Er det noen som tror at det samme ville ha vært tilfelle om nazistene gjennom 4 lange år hadde kunnet fortsette med å plukke ut motstandslystne nordmenn?

Vårt standpunkt er klart. Vi ser ikke med glede at den offentlige forvaltning skades ved blokaden, like så litt som vi er gla over at norske skip i kystfart blir senket eller at norske bedrifter skades ved sabotasjehandlinger. Men vi er i krig, vi er klar over at ofrene er nødvendige for å vinne krigen og "vi heller landet brendte enn det sto for fall."

N.S. HAR IKKE VARIASJONER Å BY PÅ.

Aker Brannvesen fikk nylig anledning til å overta et parti fisk som var beslaglagt av prispolitiet. Kommunen la ut pengene. Fordelingen ble foretatt av nazisten brannmester Knudsen. En del fisk ble fordelt til brannfolkene, men en større del av partiet kom på avveier.

Hovedkasserer i Oslo Bykasse og lagfører i N.S. Faste Svendsen Moo ble skutt i Bygdö Alle den 13. desember kl. 8.

MINISTERSKIFTE.

Da herr Hagelin i höst måtte takke av, fordi hans forskjellige underlige transaksjoner ikke lenger lot seg skjule, ble innenriksråd Dahl konstituert som minister. Herr Dahl er en pågående herre og har i det siste år praktisk talt styrt departementet, idet Hagelin har danset etter hans pipe. Det var alminnelig antatt at Dahl nå skulle rykke opp til minister, og hans venn ordfører Fritz Jensen har arbeidet iherdig for hans kandidatur. Dahl har imidlertid ved flere anledninger nektet å gå tyskernes ærender, bl.a. protesterte han mot at våre sporgovner skulle sendes til Tyskland. Han ble derfor ikke godtatt av Reichskommissar, som i stedet trakk fram "höyesterettsdommer" Vasbotten. Denne er 41 år og en flink, noe stuclærd jurist, som tidligere ikke har beskjeftiget seg med politikk. Hans kone er tysk og meget pågående. Hun fikk ham hösten 1940 inn i N.S. hvor han har innlagt seg fortjenester ved å avfatte forskjellige juridiske betenkninger som påviser lovligheten av nazistenes forskjellige rettskrenkelser. Han er svak men ergjerrig og lystre tyskerne.

ET INTERESSE MELLOM NAZISTER.

Den tekniske rådmann i Aker, Daa, fiket forleden til innkjøps-sjef Uslor. Intellektuelt sett står N.S. medlem Daa på et 4 års barns stadium, men hans instinkter må tydeligvis være sunde og det som det har klødd i fingrene på mange etter, det har han virkelig våget å gjøre.

NYTTÅR.

Året 1944 betyr et enormt skritt mot befrielsen, men det innfridde ikke alle våre forhåpninger. Den optimisme som gjorde seg gjeldende utover sommeren om at krigen skulle være slutt til jul holder ikke, og ennå en gang må titusener av nordmenn være borte fra sine hjem i julen, og borte fra mor Norge. Men vi taper ikke motet for det. Samholdet - fronten mot nazistene - kampen mot undertrykkerne skal fortsette og enda sterkere inn i det nye år.

Våre tanker julekvelden går til våre landsmenn som er ved fronten, til våre sjömenn, til dem som er stuert sammen i fengslene både ute og hjemme og til de tvangsevakuerte og de som har greidd å være igjen der nord, og vi lover å sette alt inn for å hjelpe.

Vi takker alle som har sendt inn rapporter og artikler til redaksjonen. Av plasshensyn er de kanskje beskåret mere enn ønskelig eller omarbeidet, men det må så være. Vi ber om overbærenhet for det.

Vi håper at enda flere artikler og rapporter vil bli sendt inn slik at K.N. bedre kan fylle sin oppgave, og ønsker alle våre lesere

e t g o d t n y t t å r .